

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 5Co/554/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7612224359
Dátum vydania rozhodnutia: 19. 06. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Andrej Šalata
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2014:7612224359.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Andreja Šalatu a sudcov JUDr. Táne Veščičikovej a JUDr. Jána Slobodníka vo veci žalobcu X. V., F. O. X., M. X, zast. JUDr. Jánom Burocim, advokátom, Advokátska kancelária, Spišská Nová Ves, Chrapčiakova 7, proti žalovanému Home Credit Slovakia, a.s., Piešťany, Teplická 7434/147, IČO: XX XXX XXX, zast. In Medias Res, s.r.o., Trnava, Sladovnícka 13, IČO: XX XXX XXX, o neplatnosť Dohody o zrážkach zo mzdy a i., za účasti vedľajšieho účastníka na strane žalobcu Združenie na ochranu finančného spotrebiteľa OFS, Nitra, Petzwalova 12, IČO: XX XXX XXX, o odvolaní žalovaného proti rozsudku 16C/111/2012-99 z 3.9.2013 a proti uzneseniu 16C/111/2012-120 z 3.10.2013 Okresného súdu Spišská Nová Ves

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok a uznesenie.

Žalobcovi a vedľajšiemu účastníkovi sa náhrada trov odvolacieho konania nepriznáva a žalovaný nemá právo na ich náhradu.

o d ô v o d n e n i e :

Súd prvého stupňa (ďalej len súd) rozsudkom určil, že dohoda o zrážkach zo mzdy v úverovej zmluve zo 16.10.2009 uzavretá medzi žalobcom a žalovaným je neplatná, vyslovil, že zmluvná podmienka uvedená v Hlave 6 § 1 ÚVEROVÝCH ZMLUVNÝCH PODMIENOK SPOLOČNOSTI HOME CREDIT SLOVAKIA, a. s., v znení „Klient a Spoločnosť sa dohodli tak, že ak sa klient oneskorí so splácaním úveru, je Spoločnosť oprávnená požadovať, aby klientovi vykonával platca jeho mzdy (ďalej iba „zamestnávateľ“) mesačnú zrážku zo mzdy vo výške dvojnásobku pravidelnej mesačnej splátky stanovenej v ÚZ, maximálne však vo výške, ktorú pripúšťajú platné právne predpisy, a to až do uhradenia dlžných splátok úveru. Súčasne sa klient so Spoločnosťou dohodli, že pokiaľ klient po uhradení dlžných splátok úveru formou zrážok zo mzdy nebude riadne a včas plniť svoje záväzky voči Spoločnosti, mení sa splátkový kalendár úveru, a to tak, že od okamihu, kedy neplní svoje záväzky voči Spoločnosti riadne a včas, sa klient zaväzuje úver splácať v splátkach vo výške každej splátky rovnajúcej sa dvojnásobku pravidelnej splátky, a to naďalej v termínoch splatnosti dohodnutých v ÚZ s tým, že počet zostávajúcich splátok úveru sa tým zníži na polovicu. Klient podpisom ÚZ dáva zamestnávateľovi príkaz k pravidelnej úhrade týchto nových splátok úveru ponížením jeho pohľadávok na mesačnú výplatu mzdy a k jeho uhradeniu na účet Spoločnosti a súčasne Spoločnosť oprávňuje k ich prijatiu s tým, že zamestnávateľ je povinný tieto splátky pravidelne hradiť a Spoločnosť oprávnená prijímať nie len do úplného vrátenia celého poskytnutého úveru súčasne s úrokmi, ale i s úrokmi z oneskorenia sa, zmluvných pokút, náhrad škôd, poplatkov za poskytnuté služby a ostatných záväzkov klienta z ÚZ. Táto dohoda sa vzťahuje i na budúcich platcov mzdy klienta, ako i na iné príjmy klienta, s ktorými sa pri výkonu rozhodnutia nakladá ako so mzdou.“ Je neprijateľnou zmluvnou podmienkou a žalovanému uložil povinnosť uhradiť žalobcovi na účet jeho zástupcu trovy konania, pozostávajúce z trov právneho zast. 468,98 €, a to v lehote do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

V odôvodnení rozsudku, o. i., uviedol, čoho sa žalobca žalobou z 12.12.2012, doručenou mu 13.12.2012, domáhal, čím svoj návrh vo veci samej odôvodnil a, ako sa žalovaný vyjadril k žalobe v písomnom podaní z 1.2.2013, doručenom mu 11.2.2013, v ktorom vzniesol námietku premlčania nároku žalobcu na určenie neplatnosti právneho úkonu zo 16.10.2009 podľa § 101 O. z. Ďalej uviedol, že vo veci vykonal výsluch žalobcu a umožnil na pojednávaní sa vyjadriť aj vedľajšiemu účastníkovi, ako aj zástupcovi žalobcu a reprodukoval obsah výpovede žalobcu, stanoviska štatutára vedľajšieho účastníka a prednesu zástupcu žalovaného na pojednávaní 7.6.2013 (zápisnica na č.l.56-64). Vymenoval dôkazné prostriedky, ktorými vykonal dokazovanie, na základe čoho zistil skutkový stav, konkrétne, že žalobca 16.10.2009 so žalovaným uzavrel úverovú zmluvu č.3910056912, že podľa tejto úverovej zmluvy mu bol poskytnutý úver v celkovej výške 6 000 € s mesačnou splátkou 137,81 €, ktorý mal žalovanému splatiť v 84 splátkach, pričom medzi stranami bola dojednaná ročná úroková sadzba 17,86 % a ročná percentuálna miera nákladov 19,6 %, že priemerná hodnota RPMN bola stanovená na 17,46 % a bol dojednaný poplatok za vedenie úverového účtu 1,99 €, že celkové náklady žalobcu, ako spotrebiteľa, na poskytnutý úver tak mali predstavovať 4 593,24 €, že podľa obsahu tejto úverovej zmluvy, jej neoddeliteľnou súčasťou sú úverové podmienky žalovaného, pričom žalobca ako klient svojim podpisom mal potvrdiť, že je oboznámený s týmito úverovými podmienkami, že sú mu všetky ich ust. zrozumiteľné, že ich považuje za dostatočne určité, a že prejavuje súhlas byť viazaný týmito podmienkami, že účastníci konania zároveň podľa obsahu tejto zmluvy jej podpísaním uzatvorili, o. i., aj dohodu o zrážkach zo mzdy, zmluvu o poskytnutí revolvingového úveru I., zmluvu o poskytnutí revolvingového úveru II., a to všetko v rozsahu uvedenom na rube tejto úverovej zmluvy a v úverových podmienkach. Citujúc znenie Hlavy 6 § 1 Úverových zmluvných podmienok žalovaného uviedol ďalej, že 13.7.2010 bol zamestnávateľovi žalobcu doručený prípis žalovaného zo 7.7.2010 označený ako „Výplata zrážok zo mzdy“ (reprodukoval jeho podstatný obsah) a čo vyplynulo z predloženého rozpisu zrážok od zamestnávateľa žalobcu a z obsahu prípisu z 25.4.2013 Európskej komisie, označeného ako „Výzva - porušenie č.2012/4165“, adresovaného Stálemu zastupiteľstvu Slovenskej republiky pri Európskej únii. Napokon reprodukoval obsah písomného stanoviska žalovaného z 24.6.2013 a vedľajšieho účastníka k námietke premlčania a uviedol, čo vyplynulo z bodu 9 písomného záznamu Komisie pre posudzovanie podmienok v spotrebiteľských zmluvách a nekalých obchodných praktík predávajúcich zriadenej pri Ministerstve spravodlivosti SR z 21.1.2011 o uskutočnení prerokovania zmluvných podmienok 8.12.2010 vo veci posudzovania zmluvných podmienok dojednaných dodávateľom V., s. r. o, konkrétne, že komisia konštatuje, že zabezpečenie záväzku dlžníka a spoludlžníka zo zmluvy o úvere osobitnou dohodou o zrážkach zo mzdy § 551 O. z. je neprijateľnou zmluvnou podmienkou podľa § 53 ods.1 O. z., že podľa odôvodnenia uvedenej komisie uvedená zmluvná podmienka spôsobuje hrubú nerovnováhu v právach a povinnostiach v neprospech spotrebiteľa a je v rozpore s cit. ust., že spotrebiteľ je už v čase vzniku právneho vzťahu nútený uzavrieť dohodu o zrážkach zo mzdy, výkon zrážok zo mzdy je pritom súkromným procesom, ktorý nepodlieha nijakej autorizácii a verifikácii primeranosti a spotrebiteľ môže byť vystavený nepríjemnému konaniu zo strany dodávateľa. Vychádzajúc z § 497 Obch. zák., § 2 písm. a),b), § 3 ods.1,2 zák.č.258/01 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o zmene a doplnení zákona Slovenskej národnej rady č.71/1986 Zb. o Slovenskej obchodnej inšpekcii v znení neskorších predpisov, v znení platnom a účinnom v čase uzatvorenia úverovej zmluvy, § 39, § 52 O. z. (účinného od 1.1.2008), § 53 ods.1-5, § 53a, § 54 ods.1,2,3, § 879 ods.1 O. z. (účinného od 1.3.2010), § 40a, § 100, § 551 ods.1,2 O. z., § 80 a § 153 ods.2,3,4 O. s. p. (účinného do 30.6.2010), ktorých znenie citoval, po vykonanom dokazovaní dospel k záveru, že žaloba žalobcu je odôvodnená. Predovšetkým nebolo pochyb a to ani medzi účastníkmi, že vzťah založený úverovou zmluvou č.3910056912 medzi nimi, je vzťahom spotrebiteľsko-právnym a teda, že uvedená zmluva spĺňa náležitosti spotrebiteľskej zmluvy podľa zákonných definícií jednak § 53 ods.1 a n. O. z. a jednak aj podľa cit. zák.č.258/01 Z. z. a vzhľadom na tieto skutočnosti preto vzťahy založené touto zmluvou je potrebné hodnotiť cez príslušnú právnu úpravu prijatú na ochranu spotrebiteľa. Následne po tomto zadefinovaní charakteru vzťahov medzi sporovými stranami, keďže predmetom konania bolo určenie neplatnosti právneho úkonu, t.j., dohody o zrážkach zo mzdy, musel ďalej skúmať existenciu naliehavosti právneho záujmu na určení neplatnosti takéhoto úkonu podľa § 80 O. s. p. Podľa žalobcu naliehavý právny záujem je v tejto veci daný, pretože deklarováním neplatnosti Dohody o zrážkach zo mzdy žalovaný stratí akúkoľvek legitimitu na použitie tohto kontroverzného zabezpečovacieho úkonu v spotrebiteľských právnych veciach, čím sa vyrieši (ne)prípustnosť Dohody o zrážkach zo mzdy, čo by základu právnej otázky. Podľa žalovaného žalobca takýto naliehavý právny záujem v tomto konaní nepreukázal. V tejto súvislosti konštatoval znenie právnej vety judikátu R 17/72 a časť právnej vety rozsudku 3Cdo137/96 z 21.2.1997 Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ZSP 3/1998) a , že v danom prípade je nepochybné, že na základe predmetnej Dohody o zrážkach zo mzdy došlo k realizácii plnení v prospech žalovaného. Dospel k záveru, že

práve touto určovacou žalobou sa odstráni stav neistoty, v ktorom sa žalobca nachádza, pretože len deklarovaným vyslovením neplatnosti predmetnej dohody môže následne argumentovať vo vzťahu k svojmu zamestnávateľovi, aby ďalej „neprevádzal“ zrážky z jeho mzdy, ku ktorým na jej základe už došlo, a tým zároveň predišiel nutnosti vyvolania ďalšieho súdneho sporu na vrátenie plnení, ktoré si žalovaný cestou tohto inštitútu od neho vymohol. Navyše určovanie neplatnosti predmetnej dohody sa odvíja od posudzovania neprijateľnosti zmluvnej podmienky, za ktorú žalobca túto dohodu považuje. V prípade týchto určení naliehavý právny záujem vyplýva priamo zo zák., nakoľko týmto určením sa naplňajú ciele smernice zabrániť neustálemu používaniu neprijateľnej zmluvnej podmienky. Takýto záver zaujal samotný zákonodarca vo svojej dôvodovej správe k zák.č.575/09 Z. z., ktorým sa novelizoval jednak O. z. a jednak O. s. p. Preto ustálil, že v danom prípade je daný naliehavý právny záujem na určení, či predmetná dohoda o zrážkach zo mzdy je, resp. nie je neplatná. Poukázal na to, že žalovaný v tomto konaní zároveň vzniesol námietku premlčania nároku žalobcu na určenie neplatnosti právneho úkonu (dohody o zrážkach zo mzdy) z 19.10.2009 podľa § 101 O. z., keďže je objektívne zrejmým, že si mohol a mal predmetný nárok uplatniť touto cestou podstatne skôr, ako až po uplynutí 3 rokov a 2 mesiacov (t.j. k 13.12.2012, ku dňu podania žaloby). V tejto súvislosti poznamenal, že premlčanie je uplynutie času stanoveného v zák. na vykonanie práva, ktorý uplynul bez toho, že by bolo právo vykonané, v dôsledku čoho povinný subjekt môže vzniesť námietku premlčania, že námietka premlčania má za následok, že premlčané právo nemožno oprávnenému priznať, že premlčujú sa zásadne všetky majetkové práva, pričom nie je rozhodujúce, či tieto práva sú obsahovou súčasťou majetkoprávnych alebo osobnomajetkových vzťahov, že k majetkovým vzťahom, práva z ktorých sa premlčujú, nepatria len pohľadávky z týchto vzťahov vznikajúce, ale aj práva s týmito vzťahmi úzko súvisiace, akými sú práva vzniknuté z porušenia právnej (zmluvnej) povinnosti, zo zodpovednosti za vady, z omeškania dlžníka a p., že právo podliehajúce režimu premlčania je aj odstúpenie od zmluvy, vyplývajúce zo zák. alebo z dohody účastníkov, že tento záver vyplýva z povahy tohto práva, že za takéto právo však - podľa jeho názoru - nemožno považovať právo účastníka domáhať sa určenia neplatnosti právneho úkonu, tak ako sa to domnieva žalovaný, pretože tento nárok na určenie neplatnosti právneho úkonu nemá charakter majetkového práva. V prípade deklarovania dohody o zrážkach zo mzdy ako neprijateľnej podmienky a poťažne z toho vyvodzovanie neplatnosti tejto dohody, ide o posudzovanie absolútnej neplatnosti tohto právneho úkonu podľa § 53 ods.5 O. z., na ktorú, pokiaľ sa preukáže, musí prihliadať z úradnej moci. O prípadnom premlčaní práva domáhať sa neplatnosti právneho úkonu, tak ako to namietal žalovaný, by sa dalo uvažovať len v prípadoch tzv. relatívnej neplatnosti právneho úkonu, čo však nie je táto situácia, keďže možnosť namietat' neplatnosť dohody o zrážkach zo mzdy, nie je uvedená v enumeratívnom výpočte právnych úkonov podľa § 40a O. z., vo vzťahu ku ktorým je možné takejto relatívnej neplatnosti sa domáhať. Vzhľadom na uvedené preto na námietku premlčania vznesenú žalovaným nemohol prihliadať a napokon ani neprihliadal. Pokiaľ ide o samotné meritum tohto sporu a síce vyslovenie neplatnosti dohody o zrážkach zo mzdy dojedanej medzi sporovými stranami k tomu uviedol nasledovné. Zák.č.150/04 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa zák.č.40/64 Zb. v znení neskorších predpisov, zakotvil s účinnosťou od 1.4.2004 do nášho právneho poriadku inštitút spotrebiteľských zmlúv. Zmyslom ochrany spotrebiteľa je ochrana osôb, ktoré sa zúčastňujú na právnych vzťahoch trhového hospodárstva, avšak nie kvôli dosiahnutiu zisku. Charakteristickou črtou európskeho spotrebiteľského práva je ochrana slabšej zmluvnej strany a stieranie hranice medzi právom súkromným a verejným. Návrh zmluvy býva často pripravený na predtlačení tlačivách a spotrebiteľ nemá možnosť žiadnym spôsobom zmeniť ich obsah, nemôže vyjednávať a jedinou jeho alternatívou je prijatie respektíve odmietnutie návrhu. Význam spotrebiteľských zmlúv možno vidieť v rovine zvýšenej ochrany slabšieho prvku záväzkového vzťahu - spotrebiteľa a jeho práva. Východiskom spotrebiteľskej ochrany je postulát, podľa ktorého sa spotrebiteľ ocitá vo fakticky nerovnom postavení s profesionálnym dodávateľom, a to s ohľadom na okolnosti, za ktorých dochádza ku kontraktácii, s ohľadom na väčšiu profesionálnu skúsenosť predávajúceho, lepšiu znalosť práva a ľahšiu dostupnosť právnych služieb a konečne so zreteľom na možnosť stanovovať zmluvné podmienky jednostranne cestou formulárových zmlúv. Pre takéto vzťahy je charakteristické, že podnet k zmluvnému jednaniu pochádza spravidla od dodávateľa, pričom spotrebiteľ nie je na zmluvné dojednania pripravený, a pri kontraktácii je využívaný moment prevapenia a neskúsenosti spotrebiteľa. Spoločným znakom kogentnej spotrebiteľsko-právnej úpravy je snaha cestou práva vyrovnať túto faktickú nerovnosť, a to formou obmedzenia autonómie vôle zmluvných strán. Zmluvné podmienky dohodnuté v spotrebiteľskej zmluve sa môžu odchýliť od podmienok upravených v O. z. len v prospech spotrebiteľa. Akákoľvek dohoda v spotrebiteľskej zmluve, ktorá zhoršuje postavenia spotrebiteľa alebo ktorou sa vopred vzdáva svojich práv, nie je možná. Spotrebiteľské zmluvy by mali byť vyvážené a nemožno akceptovať, aby spotrebiteľ mal menej práv ako dodávateľ. Niet pochýb o tom, že Úverové zmluvné podmienky žalovaného, ktoré majú tvoriť

súčasť úverovej zmluvy č.3910056912 zo 16.10.2009 uzavretej medzi účastníkmi konania a v ktorých je inkorporovaná aj sporná dohoda o zrážkach zo mzdy, vzhľadom na ich formulárové znenie, nemajú charakter individuálne dojednaných zmluvných ust., ktorých obsah by žalobca mohol prípadne ovplyvniť (§ 53 ods.2 O. z.). Preto tieto ust. vrátane spomínanej Dohody o zrážkach zo mzdy obsiahnutej v hlave 6 § 1 uvedených úverových podmienok, nesmú spôsobovať značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. To uvedená dohoda o zrážkach zo mzdy tak, ako je v týchto podmienkach naformulovaná, nespĺňa. Predovšetkým „je treba“ uviesť, že výpočet neprijateľných podmienok v § 53 ods.4 O. z. je len príkladný. V rámci súdneho preskúmania jednotlivých ust. spotrebiteľských zmlúv, ktoré nemajú charakter individuálne dojednaných zmluvných ust., môže dôslednou aplikáciou generálnej klauzuly obsiahnutej v § 53 ods.1 O. z. okruh týchto podmienok rozšíriť. Medzi neprijateľné podmienky uvedené v spotrebiteľskej zmluve podľa § 53 ods.4 O. z. patria, o. i., aj ust., ktoré požadujú od spotrebiteľa, ktorý nesplnil svoj záväzok, aby zaplatil neprimerane vysokú sumu ako sankciu spojenú s nesplnením jeho záväzku [§ 53 ods.4 písm. k) O. z.], obmedzujú mu prístup k dôkazom alebo mu ukladajú povinnosti niesť dôkazné bremeno, ktoré by podľa práva, ktorým sa riadi zmluvný vzťah, mala niesť iná zmluvná strana [§ 53 ods.4 písm. l) O. z.] a, ktoré oprávňujú dodávateľa rozhodnúť o tom, že jeho plnenie je v súlade so zmluvou alebo ktoré priznávajú právo zmluvu vykladať iba dodávateľovi [§ 53 ods.4 písm. o) O. z.]. Práve uvedená Dohoda o zrážkach zo mzdy umožňuje obísť tieto uvedené neprijateľné podmienky, keďže jej púhym predložením zamestnávateľovi žalobcu a oznámením výšky jeho dlhu podľa vlastného uváženia žalovaného, je zamestnávateľ povinný vykonávať zrážky zo mzdy žalobcu bez toho, aby uvedená žalovaným požadovaná pohľadávka voči žalobcovi prešla súdnym prieskumom jej oprávnenosti. Ako vyplýva zo samotného ujednania v Hlave 6 § 1 Úverových zmluvných podmienok žalovaného, ktoré predstavuje uvedenú Dohodu o zrážkach zo mzdy, zamestnávateľ spotrebiteľa je povinný tieto splátky a teda zrážky zo mzdy vykonávať v prospech žalovaného ako veriteľa, do úplného vrátenia, nielen celého poskytnutého úveru, ale aj do vyplatenia všetkých úrokov, úrokov z oneskorenia sa, zmluvných pokút, náhrad škôd, poplatkov za poskytnuté služby a ostatných záväzkov spotrebiteľa z úverovej zmluvy. Je teda možné, že v rámci takto žalovaným vyčíslenej pohľadávky sa môžu ocitnúť aj nároky, ktoré sú sporné (minimálne v prípade požiadavky na náhrady škôd je to evidentné) a ktorých spornosť takto je vyňatá zo súdneho prieskumu, inými slovami, že sám žalovaný, ako dodávateľ, meritórne rozhodne o celkovej výške dlhu žalobcu, čo by spotrebiteľa voči nemu, a teda žalovaný ako dodávateľ rozhoduje o tom, že jeho plnenie je v súlade s úverovou zmluvou, ktorú so žalobcom uzavrel f§ 53 ods.4 písm. o) O. z.]. Výkon zrážok zo mzdy je tak súkromným procesom, ktorý nepodlieha nijakej autorizácii a verifikácii primeranosti a žalobca ako spotrebiteľ môže byť vystavený neprimeranému konaniu zo strany dodávateľa. V tomto smere je irelevantné, či žalovaný ako dodávateľ si už takéto sporné nároky voči žalobcovi - spotrebiteľovi uplatnil skrz inštitút tejto dohody o zrážkach zo mzdy alebo nie, ale podstatné je to, že mu takto formulovaná dohoda o zrážkach zo mzdy takýto postup umožňuje. Rovnako tak nie je vôbec relevantné, že výška tej - ktorej zrážky zo mzdy, ktorá sa má vykonávať na základe tejto dohody, je v súlade s platnou právnou úpravou, keďže podstatným v danom prípade je ten fakt, že sumárom týchto zrážok možno od žalobcu, ako spotrebiteľa, bez priamej súdnej kontroly, vymôcť prípadne aj plnenia, ktoré sami o sebe môžu mať charakter neprijateľných zmluvných podmienok, napr. neprimerane vysoké zmluvné pokuty, poplatky s ktorými nebol žalobca oboznámený, či už priamo v uvedenom ust. deklarované škody, ktorých oprávnenosť takto nie je preskúmaná nezávislým orgánom. V tejto súvislosti poukázal aj na daný prípad žalobcu, u ktorého si žalovaný pripisom zo 7.7.2010 označeným ako „Výplata zrážok zo mzdy“ titulom uvedenej dojednanej Dohody o zrážkach zo mzdy uplatnil u jeho zamestnávateľa nárok na zrážky zo mzdy pre 10 766,38 €, bez bližšej špecifikácie, z akých zložiek táto suma pozostáva. Pritom len zo samotnej úverovej zmluvy č.XXXXXXXXXX zo 16.10.2009 je zrejmé, že pri bežnom chode veci, by celková suma finančných prostriedkov, ktoré mal žalobca žalovanému vrátiť, mala predstavovať 10 593,24 € (istina 6 000 Sk + 4 593,24 € ako celkové náklady na poskytnutý úver), čo už je rozdiel vo výške 173,14 €, a je teda zrejmé že v rámci zrážok zo mzdy sa žalovaný voči žalobcovi domáha už aj čiastok, ktorých oprávnenosť žalobcovi žiadnym relevantným spôsobom nevysvetlil a nezdokladoval. Musí teda konštatovať, že tak, ako je dohoda o zrážkach zo mzdy formulovaná v Hlave 6 § 1 Úverových zmluvných podmienok žalovaného, umožňuje mu táto obchádzať účinnú justičnú kontrolu a z toho dôvodu ju považuje za neprijateľnú zmluvnú podmienku. Nestotožnil sa s názorom žalovaného, že vyslovením neplatnosti uvedenej dohody o zrážkach zo mzdy by sa mal dostať do zjavne nevýhodnej situácie v otázke uplatnenia si svojho riadneho nároku voči žalobcovi, keďže takýmto postupom mu vôbec nie je upreté právo domáhať sa svojho nároku súdnou cestou pred nestranným súdnym orgánom. Keďže určil, že ujednanie o dohode o zrážkach zo mzdy obsiahnuté v Hlave 6 § 1 Úverových zmluvných podmienok žalovaného, je neprijateľnou zmluvnou podmienkou, následne podľa § 153 ods.4 O. s. p., aj bez návrhu,

výslovne uviedol túto zmluvnú podmienku vo výroku tohto rozsudku. O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods.1 O. s. p. a žalobcovi, ktorý mal plný úspech v spore priznal náhradu trov konania v plnej výške na účet jeho zástupcu. Uvedené trovy konania predstavovali celkom 468,98 € a pozostávajú z trov právneho zast. v uvedenej výške, účtovaných podľa § 11 ods.1 písm. b) a § 14 (účinného do 30.6.2013) a § 13a (účinného od 1.7.2013) vyhl.č.655/04 Z. z., keďže žalobca, ktorého zastupoval jeho zástupca bol spotrebiteľom a ide o zastupovanie v spore zo spotrebiteľskej zmluvy. Hodnota 1 úkonu právnej služby bola pre r.2012 58,69 € a pre r. 2013 60,07 €. Na základe uvedeného preto priznal žalobcovi na účet jeho zástupcu odmenu, pozostávajúcu z 2 úkonov právnej služby po 58,69 € uskutočnených v r.2012, a to prevzatie a príprava zast. a spísanie a podanie žaloby, z 1 úkonu právnej služby „vo“ hodnote 29,35 € uskutočneného v r.2012 - spísanie a podanie návrhu na nariadenie predbežného opatrenia - ďalej len PO - [úkon počítaný vo výške 1 zo sumy 58,69 € podľa § 14 ods.3 písm. a) cit. vyhl., v znení platnom a účinnom do 30.6.2013], z 3 úkonov právnej služby uskutočnených v r.2013 v hodnote 60,07 €, a to za účasť na pojednávaní 7.6.2013 [úkon počítaný podľa § 14 ods.1 písm. c) cit. vyhl. v znení platnom a účinnom do 30.6.2013], za účasť na pojednávaní 3.9.2013 a za spísanie a podanie písomného vyjadrenia 15.7.2013 [úkon počítaný podľa § 13a ods.1 písm. c), resp. d) cit. vyhl. v znení platnom a účinnom od 1.7.2013], z 1 úkonu právnej služby v hodnote 40,05 € uskutočneného v r.2013 - porada zástupcu so žalobcom 6.6.2013 v trvaní dlhšom ako 1 hod. - osvedčené „Potvrdením o konaní porady s klientom“ zo 6.6.2013 [úkon počítaný vo výške 2/3 zo sumy 60,07 € podľa § 14 ods.2 písm. a) cit. vyhl. v znení platnom a účinnom do 30.6.2013], z 1 úkonu právnej služby v hodnote 40,05 € uskutočneného v r.2013 - porada zástupcu so žalobcom 2.9.2013 v trvaní dlhšom ako 1 hod. - osvedčené „Potvrdením o konaní porady s klientom“ z 2.9.2013 [úkon podľa § 13a ods.1 písm. b) cit. vyhl. v znení platnom a účinnom od 1.7.2013] - žalobca v prípade tohto úkonu mal nárok na úkon v plnej výške 60,08 €, avšak tento úkon mu priznal len vo výške 2/3 zo sumy 60,07 €, keďže v takejto výške si ho uplatnil a nemôže prekročiť jeho návrh. K všetkým úkonom právnej služby vykonaným v r.2012 priznal tiež 3 x režijný paušál podľa § 16 cit. vyhl. po 7,63 € a k úkonom vykonaným v r.2013 5 x po 7,81 €. Celková „hodnota“ úkonov právnych služieb za zastupovanie žalobcu v tomto konaní je 407,04 € a celková suma režijných paušálov v celom tomto sporovom konaní 61,94 €.

Uznesením uložil žalovanému povinnosť zaplatiť súdny poplatok za žalobu 99,50 € a z návrhu na nariadenie PO 33 €, všetko do 3 dní od právoplatnosti uznesenia.

V odôvodnení uznesenia uviedol, čoho sa žalobca žalobou z 12.12.2012, doručenou mu 13.12.2012, domáhal a, že zároveň sa dožadoval aj nariadenia PO, na základe ktorého mal žalovanému uložiť povinnosť zdržať sa použitia Dohody o zrážkach zo mzdy zo 16.10.2009 uzavretej medzi účastníkmi konania, a to až do právoplatného skončenia vo veci samej a tiež uložiť povinnosť jeho (žalobcovmu) zamestnávateľovi Ž., V., M. X zdržať sa vykonávania zrážok z jeho mzdy podľa Dohody o zrážkach zo mzdy zo 16.10.2009, uzavretej medzi účastníkmi konania. Ďalej uviedol, že pred rozhodnutím vo veci samej nariadil PO podľa uvedeného návrhu a, že následne vo veci samej rozhodol tak, že určil, že dohoda o zrážkach zo mzdy v úverovej zmluve zo 16.10.2009 uzavretá medzi účastníkmi konania je neplatná. Vychádzajúc z § 4 ods.2 písm. za) a § 2 ods.2 zák.č.71/92 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov (ich znenie citoval) uviedol, že žalobca, ako spotrebiteľ domáhajúci sa ochrany svojho práva, je pre toto konanie osobne oslobodený od súdnych poplatkov a keďže predmetom konania je určenie neplatnosti dohody a v konaní bol úspešný, zaviazal žalovaného na úhradu súdneho poplatku zo žaloby vo veci samej podľa § 2 ods.2 zák.č.71/92 Zb. 99,50 €, nakoľko predmetom konania bolo určenie, či tu právny vzťah alebo právo je [Pol. 1 písm. b) v spojení s Poznámkou 1 Prílohy 1 zák.č.71/92 Zb.]. Keďže pred rozhodnutím vo veci samej nariadil aj PO podľa návrhu žalobcu, zaviazal žalovaného podľa § 2 ods.2 zák.č.71/92 Zb. aj na úhradu súdneho poplatku z tohto návrhu žalobcu 33 € [Pol. 1 písm. c.) Prílohy 1 zák.č.71/92 Zb.].

Žalovaný podal proti rozsudku v zák. stanovenej lehote odvolanie z dôvodu, že v konaní došlo k vadám uvedeným v § 205 ods.2 písm. a) [§ 221 ods.1 písm. f)],d) a f) O. s. p., pričom toto odvolanie odôvodnil nasledovne: V prvom rade treba poukázať na tú skutočnosť, že na prvý pohľad obsiahle odôvodnenie napadnutého rozhodnutia v podstate pozostáva v rozsahu strán 2 až 15 výlučne z doslovného prepisu písomných vyjadrení oboch účastníkov konania, čo znamená, že nemá žiadnu relevantnú hodnotu vo vzťahu k objektívnemu a zák. predpokladanému odôvodneniu rozhodnutia súdu o merite veci. Až na stránkach 16 až 19 napadnutého rozhodnutia sa súd snaží určitým spôsobom navodiť dojem, že sa v danom prípade zaoberal dôsledne celou prejednávanou problematikou a jeho rozhodnutie vychádza z objektívne zisteného a predovšetkým posúdeného stavu vo veci, opak je však pravdou, čo preukáže následnou argumentáciou v tomto odvolaní. Súd vo výroku svojho rozhodnutia, konkrétne v napadnutej časti vo výroku I. tohto rozsudku určil, že dohoda o zrážkach zo mzdy v úverovej zmluve zo 16.10.2009 uzavretá medzi účastníkmi konania je neplatná. Sám v tejto súvislosti konštatuje, že žalobca

sa domáha určenia neplatnosti dohody o zrážkach zo mzdy, ktorú s ním uzavrel a v takomto prípade je s poukazom na určovací charakter podanej žaloby povinný objektívne preukázať naliehavý právny záujem na takomto určení [komentár k § 80 písm. c) O. s. p.]. Súd zaujal v tejto otázke rozporuplné stanovisko, že žalobca ako slabšia strana zmluvného vzťahu v tomto prípade má právo sa domáhať vyslovenia neplatnosti predmetnej dohody, čím dosiahne „istejšie“ (!) postavenie, pretože len súdom deklarovaným vyslovením neplatnosti predmetnej dohody môže následne argumentovať vo vzťahu k svojmu zamestnávateľovi, aby ďalej neprevádzal zrážky z jeho mzdy a tým zároveň predišiel nutnosti vyvolania ďalšieho súdneho sporu na vrátenie plnení, ktoré si touto cestou vymohol od žalobcu (str.16 rozsudku). Na druhej strane v odôvodnení toho istého rozhodnutia súdu už ďalšie súdne konanie až tak neprekáža, keď výslovne uvádza, že sa nestotožňuje s jeho (žalovaného) názorom, že vyslovením neplatnosti uvedenej dohody o zrážkach zo mzdy by sa mal tento dostať do zjavne nevýhodnej situácie v otázke uplatnenia si svojho riadneho nároku voči žalobcovi, keďže takýmto postupom mu vôbec nie je upreté právo domáhať sa svojho nároku súdnou cestou pred nestranným súdnym orgánom (str.19 rozsudku). V tejto spojitosti je zjavná tendenčnosť a neobjektívnosť napadnutého rozhodnutia súdu. Súd na základe týchto nepodložených tvrdení prijal nesprávny záver o tom, že naliehavý právny záujem žalobcu je v prejednávanej veci daný a v podstate tak vo vzťahu k úverovej zmluve č.XXXXXXXXXXX uzatvorenej 16.10.2009 vedome ustálil z pozície nezávislého súdu bezdôvodné obohatenie na strane žalobcu, ktorý, ako vyplýva z podanej žaloby 13.12.2012 a predovšetkým zo samotných vyjadrení žalobcu na pojednávaní 7.6.2013, resp. 3.9.2013 priznal, že si je v súčasnosti neustále vedomý svojho záväzku voči nemu, sám uznáva svoj dlh, je ochotný mu ho bez ďalšieho uhradiť (ako istinu, tak i úroky), keď mu doposiaľ preukázateľne z poskytnutej sumy úveru 6 000 € (istiny úveru) splatil cca 4 000 €. Žalobca v tejto súvislosti taktiež súdu uviedol, že vedome v súčasnosti nespláca vyplatený úver zo strany žalovaného bez ďalšieho opodstatneného základu, rovnako ho ani nekontaktoval s poukazom na uvedené za účelom doriešenia celej veci. Z priloženej karty zamestnávateľa žalobcu, ktorej obsahom je rozpis do dnešného dňa vykonaných zrážok zo mzdy, vyplýva, že žalobcovi boli v období od augusta 2010 do októbra 2012 (t. j. za 27 kalendárnych mesiacov) vykonané zo strany zamestnávateľa zrážky celkom 3 720,87 €, čo znamená, že ku dňu podania žaloby došlo zo strany žalobcu k splateniu možno 60 % istiny poskytnutého úveru (6 000 € vyplatených mu jednorazovo), nehovoriac už o príslušne dojednaných úrokoch prislúchajúcich k tejto istine. Túto skutočnosť súd akýmsi záhadným spôsobom vcelku opomenul (!), pričom z vykonaného dokazovania a opakovaných upozornení z jeho strany mu bola v priebehu samotného konania nepochybne preukázaná a zdôvodnená. Súd pri tomto svojom výroku rovnako opomenul synalagmatický právny vzťah, resp. vzájomný záväzok oboch strán, v prípade, že určil dohodu o zrážkach zo mzdy za absolútne neplatnú, absentuje v napadnutom rozhodnutí výrok a odôvodnenie k otázke, akým spôsobom sa majú vyporiadať vzájomné vzťahy, resp. plnenia poskytnuté a nadobudnuté na základe takto určeného „neplatného“ právneho úkonu (!). Podľa samotnej žaloby žalobcu, táto je objektívne určovacou žalobou s poukazom na § 80 písm. c) O. s. p., kedy má súd povinnosť vždy skúmať tú skutočnosť, či je daný naliehavý právny záujem na požadovanom určení, v danom prípade, či už neplatnosti predmetnej dohody o zrážkach zo mzdy alebo neprijateľnosti jednotlivých podmienok obsiahnutých v ÚP. V tejto súvislosti treba opakovane poukázať na nasledovné skutočnosti: žalobca výslovne na pojednávaní 7.6.2013 uviedol, že nemal pri podpise predmetnej úverovej zmluvy voči jej obsahu (zneniu a formulácii jednotlivých dojednaných podmienok a inštitútov) žiadne výhrady, súhlasil s jej znením v celom rozsahu, bol v deň podpisu plne spôsobilý na právne úkony a nepožadoval, resp., nepotreboval za účelom riadneho oboznámenia sa s touto zmluvou (v spojitosti s ÚZP) ani žiadnu odbornú pomoc, žalobcu nikto, ako uviedol, k podpisu predmetnej úverovej zmluvy nenútil (výpoveď na pojednávaní 7.6.2013), nebol obmedzený na právnej spôsobilosti, pričom tieto peniaze skutočne vybral a minul pre vlastnú potrebu, doposiaľ ich vedome v celom rozsahu nesplatil, žalobca sám na tomto pojednávaní priznal, že si je vedomý svojho existujúceho záväzku voči nemu a je ochotný ho uhradiť v stanovenej výške. Za vznik zmluvného vzťahu je preto zodpovedný aj samotný žalobca. Rovnako je potrebným zdôrazniť i to, že žalobca priznal, že znenie zmluvy a požadovaných neplatnosť dohody o zrážkach zo mzdy začal namietat až v momente, keď sa dostal vlastným pričinením do finančnej tiesne, čo však samo o sebe objektívne nezakladá a ani zakladat' nemôže neplatnosť riadne uzavretej dohody o zrážkach zo mzdy, resp. neprijateľnosť tejto zmluvnej podmienky. Z uvedeného je zrejmou tá skutočnosť, že u samotného žalobcu už v čase podávania predmetnej žaloby jednoznačne absentoval naliehavý právny záujem na uvedenom „určení“ požadovanom z jeho strany. V tejto súvislosti žalobca dokonca potvrdil súdu i tú skutočnosť, že až v dôsledku prestania splácania ním spotrebovaného úveru (cca po pol roku od uzavretia ÚZ), pristúpil (on - žalovaný) ku kroku uplatnenia si svojho riadneho nároku cestou zrážok zo mzdy žalobcu, ktoré boli preukázateľne vykonávané vo výške 1 dohodnutej splátky vyplývajúcej z uzavretej úverovej zmluvy s ním v tomto konaní. Z doposiaľ vykonaného

dokazovania je preto zrejším, že žalobca sa objektívne ani nemá domáhať akého plnenia od neho v tomto konaní (sám je dlžný podľa jeho vyjadrenia len na istine cca 2 000 €) a jeho právne postavenie nie je a reálne ani nebolo konaním z jeho strany zneistené, či ohrozené. Práve naopak, on (žalovaný) v súčasnosti je i podľa vyjadrení samotného žalobcu jeho oprávneným veriteľom, pričom do dnešného dňa nepodnikol žiadne kroky zásadného charakteru (súdne, či exekučné konanie) smerujúce k vymoženiu jeho pohľadávky voči osobe žalobcu a práve naopak, súd napadnutým rozhodnutím ho postavil do polohy „neoprávneného“ veriteľa, čo je však v rozpore s vykonaným dokazovaním v tomto konaní. S ohľadom na uvedené je teda nevyhnutným poukázať na preukázateľne zrejmu absenciu naliehavého právneho záujmu v tomto konaní zo strany žalobcu na určenie platnosti, resp. neplatnosti dotknutej dohody o zrážkach zo mzdy, ktoré určenie v konečnom dôsledku zakladá v súčasnosti nezákonný stav vo vzťahu medzi účastníkmi konania a zbytočne potrebu ďalšieho súdneho konania vo veci vymáhania bezdôvodného obohatenia (nim žalovaným), vzniknutého na strane žalobcu. V tejto súvislosti treba teda uviesť i to, že pokiaľ ide o jeho legitímny právny nárok na dlžnú sumu s prísl. voči osobe žalobcu, ktorú sám uznáva, nie je do budúca vylúčené ďalšie konanie (viď 8.strana rozsudku Okresného súdu (ďalej len OS) v Nitre 25C/244/2010 zo 14.4.2010, z ktorého citoval). Nie je preto možným dospieť k záveru, že by žalobcovi vznikla akákoľvek ujma, pretože takýmto rozhodnutím by sa účastníci konania objektívne dostali do nerovnovážneho postavenia práve v neprospech neho (žalovaného). Nie je totiž rovnako preukázané, vzhľadom na uvedenú argumentáciu, že suma, ktorej plneniu sa žalobca v tomto konaní bráni z titulu výkonu zrážok zo mzdy, nepozostáva zásadne z položiek, na ktoré by nemal zo zák. riadne právo (viď vyjadrenie žalobcu na str.6 žaloby, kedy sám túto možnosť pripúšťa). Nie je preto možným dospieť k záveru, že by žalobcovi vznikla akákoľvek ujma, pretože takýmto rozhodnutím by sa účastníci konania objektívne dostali do nerovnovážneho postavenia práve v jeho (žalovaného) neprospech (citácia odôvodnenia z rozsudku OS Nitra 25C/244/2010 zo 14.4.2011 - viď ako dôkaz v spisovom materiáli). V tejto otázke je potrebné poukázať i na smerodajnú judikatúru - uznesenie Krajského súdu (ďalej len KS) v Nitre 9Co/154/2011 z 30.12.2011 (str.4,5,6 rozhodnutia) - záväzne vyslovené závery v zmysle, ktoré možno aplikovať aj na toto konanie: - právny záujem žalobcu vo vzťahu k určaniu neplatnosti predmetnej ÚZ nemožno považovať v tomto konaní za kvalifikovaný (naliehavý), i keď s ohľadom na právnu kvalifikáciu rozhodujúcich skutočností (aspektov) v tomto konaní: a) absentuje existencia stavu, že právo alebo právny vzťah je medzi účastníkmi sporný, b) absentuje existencia ohrozenia práva alebo právneho vzťahu, resp. stav právnej neistoty, ktorý nemožno odstrániť inak, len určovacím výrokom súdu, c) absentuje existencia potreby odstránenia tejto neistoty (ohrozenia práva alebo práv. vzťahu), pričom je zrejmom a preukázateľnou tá skutočnosť, že žaloba podaná v tomto konaní (konkrétne vo vzťahu k určaniu neplatnosti ÚZ) nespĺňa elementárne predpokladanú preventívnu funkciu, ktorej účelom je predísť stavu neistoty ohľadne určitého práva alebo jeho výkonu (ochrana pred konkrétnou ujmu), keď ako vyplýva z vykonaného dokazovania je (on - žalovaný) riadnym nositeľom svojej pohľadávky voči žalobcovi. Naliehavý právny záujem bude podľa súdnej praxe daný v prípade, ak sa nemožno domáhať priamo plnenia a ak by právne postavenie žalobcu bez takéhoto určenia bolo neiste. Zo žaloby je však zrejším opak, keď žalobca sa objektívne ani nemá domáhať akého plnenia od neho v tomto konaní. Naliehavý právny záujem na určenie, či tu právo je alebo nie je, nie je v zmysle sledovaného účelu príslušnej zákonnej úpravy tohto inštitútu tam, kde sa možno domáhať plnenia! Je teda preukázateľným a dôvodným konštatovať, že žalobca má reálnu vedomosť o tejto skutočnosti, i o zrejmej absencii naliehavého právneho záujmu na jeho strane v spojitosti s uplatňovaným nárokom, keďže aktuálne mu uhradil len pomernú časť istiny a to bez ďalších zmluvne dojednaných a súvisiacich platieb. Rovnako je uvedenej súvislosti potrebným poukázať i na ďalší rozsudok KS v Nitre 6Co/184/2012 z 19.6.2013 - viď dôkaz v spisovom materiáli (str.4,6 rozhodnutia), ktorý vyslovil opäť zásadný názor k tejto otázke v tom zmysle, že nebude daný naliehavý právny záujem na určenie za stavu, že už došlo k vzájomnému plneniu. V takom prípade nie je namieste iba žaloba na určenie, ale je treba žalovať na plnenie (k čomu nie je za aktuálne žalobca ani oprávnený). Otázku určenia platnosti, neplatnosti daného stavu bude súd riešiť iba ako otázku predbežnú pri rozhodovaní o žalobe na plnenie. Ak došlo podľa vyjadrenia účastníkov k vzájomnému plneniu, žalobu treba zamietnuť pre nedostatok naliehavého právneho záujmu na podaní takejto žaloby. Čo do otázky inštitútu samotnej dohody o zrážkach zo mzdy, súd v tejto súvislosti uvádza, že dohoda o zrážkach zo mzdy uzavretá medzi účastníkmi konania nespĺňa kladenú požiadavku, aby nespôsobovala značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. Podľa úvahy súdu práve uvedená dohoda o zrážkach zo mzdy umožňuje obísť neprijateľné podmienky § 53 ods.4 písm. k),l) (?!), ktoré však absolútne nesúvisia s predmetom tohto konania a ani neboli predmetom dokazovania v tomto konaní, keďže jej púhym predložením zamestnávateľovi žalobcu a oznámením výšky jeho dlhu podľa jeho (žalovaného) vlastného uváženia (nepodložená domnienka súdu), je zamestnávateľ povinný vykonávať

zrážky zo mzdy žalobcu bez toho, aby uvedená pohľadávka prešla súdnym prieskumom jej oprávnenosti. V tejto súvislosti poukázal na platnú a účinnú právnu úpravu inštitútu dohody o zrážkach zo mzdy a z iných príjmov v zmysle § 551 O. z.: (jeho znenie citoval) v spojitosti s príslušným zákonným komentárom (citoval z neho) k O. z. od P. Vojčíka. Je teda zrejším dospieť k záveru, že v danom prípade postupoval a postupuje výslovne v súlade s ustanovenými podmienkami zák. a zo strany súdu sa jedná o nepodložené závery nemajúce žiadnu oporu v zák. (napr. potreba súhlasu súdu k výkonu zrážok zo mzdy na základe dohody?!). Zák. totiž výslovne predpokladá písomnú formu takéhoto typu dohody a žiadnym iným spôsobom neobmedzuje účastníkov tejto dohody v tom smere, či takáto dohoda musí byť uskutočnená vo forme samostatnej dohody alebo môže byť aj súčasťou iného (hlavného) právneho vzťahu ako forma určitého zabezpečovacieho inštitútu (tzv. akcesorický vzťah). Dohoda o zrážkach zo mzdy je bežným mechanizmom na zabezpečovanie záväzkov typicky využívaným najmä v bankovom sektore pri zabezpečovaní peňažných záväzkov z úverov a pôžičiek. Ust. O. z. obsiahnuté v § 551 aprobujú uzatvorenie dohody o zrážkach zo mzdy a u iných príjmov už pri vzniku záväzku a nie až pri vzniku dlhu, pričom podmieňujú platnosť takejto dohody skutočnosťou, že takto dohodnuté zrážky nesmú byť vyššie, ako by boli zrážky pri výkone rozhodnutia. S ohľadom na znenie § 70 a n. zák.č.233/95 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v platnom znení, nie je výška dohodnutej zrážky Dohodou o zrážkach zo mzdy a z iného príjmu v tomto prípade vyššia, ako by bola pri výkone rozhodnutia. Možno preto objektívne konštatovať, že samotnú Dohodu o zrážkach zo mzdy v uvedenom znení obsiahnutom v predložených ÚZP nemožno považovať za neplatnú, resp. neprijateľnú. Z pohľadu jej uzatvorenia ako súčasť spotrebiteľskej zmluvy je z hľadiska neprijateľnosti tejto podmienky v spotrebiteľskej zmluve potrebné skúmať: a) či ide o neprijateľnú podmienku v spotrebiteľskej zmluve, ktorá je enumerovaná v znení § 53 ods.4 písm. a)-r) O. z., príp. s ohľadom na eurokonformný výklad národného práva v prílohe Smernicou Rady 93/13/EHS o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách alebo b) či ide o neprijateľnú podmienku v spotrebiteľskej zmluve v zmysle tzv. generálnej klauzuly uvedenej v § 53 ods.1 O. z., t.j., či takéto ust. spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán neprospech spotrebiteľa. Ad a) Vzhľadom na de lege lata znenie zmienených noriem, ale i rozhodovaciu prax Európskeho súdneho dvora a jeho aktuálnu judikatúru možno skonštatovať, že Dohoda o zrážkach zo mzdy ako súčasť ust. spotrebiteľskej zmluvy, ktorých znenie spotrebiteľ individuálne vopred nedohaduje, nebola a ani nie je výslovne považovaná za neprijateľnú podmienku v spotrebiteľskej zmluve. Ad b) Postavenie poskytovateľa úveru voči dlžníkovi v úverovom vzťahu je značne nevýhodnejšie, práve s ohľadom na skutočnosť, že on plní vopred, pričom dlžník plní spravidla v splátkach počas dlhšieho časového obdobia. Zabezpečovacie inštitúty záväzkov ako ich uvádza 5. oddiel 8. časti O. z. vznikli historicky ako nástroj na zabezpečenie rovnováhy v záväzkovom vzťahu a zvýšenie istoty kreditora, že bude záväzok splnený. Na základe uvedeného nemožno preto žiadnym spôsobom skonštatovať, že dohodnutie dohody o zrážkach zo mzdy by bolo „spôsobením značnej nerovnováhy v právach a povinnostiach zmluvných strán“. Naopak, treba si uvedomiť, že v úverovom vzťahu poskytovateľ úveru už svoju povinnosť poskytnúť plnenie splnil, keď poskytol úver a dlžník, má svoju povinnosť splniť ešte len v budúcnosti, pričom dohoda o zrážkach zo mzdy len zvyšuje istotu kreditora, že debetor svoj záväzok splní. Domnieval sa preto, že v prípade dohodnutia dohody o zrážkach zo mzdy ako súčasť spotrebiteľskej zmluvy, nemôže ísť o neprijateľnú podmienku v spotrebiteľských zmluvách, nakoľko táto nespôsobuje nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán, naopak ju pre obe strany zavádza. Nemožno ani súhlasiť s názorom súdu, že by predmetná dohoda o zrážkach zo mzdy bola neprimeraným zásahom do sociálnej sféry spotrebiteľa. V prípade, že je táto dohodnutá v súlade so znením § 551 O. z., nemôže dôjsť k situácii, kedy by došlo k neprimeranému zaťaženiu spotrebiteľa oproti výkonu exekúcie (žiadne svojvoľné určenie výšky dlhu zo strany veriteľa, ani nič podobné!). Naopak, domnieva sa, že výkon exekúcie je s ohľadom na dodatočné náklady pre povinného v exekúcii podstatne väčším zásahom do sociálnej sféry povinného. Úvahy súdu obsiahnuté na str.18 a 19 napadnutého rozsudku v znení: „Je teda možné, že v rámci takto žalovaným vyčíslenej pohľadávky sa môžu ocitnúť aj nároky, ktoré sú sporné...“, „Výkon zrážok zo mzdy je tak súkromným procesom, ktorý nepodlieha žiadnej autorizácii a verifikácii primeranosti a žalobca ako spotrebiteľ môže byť vystavený neprimeranému konaniu zo strany dodávateľa.“, „V tomto smere je irelevantné, či žalovaný ako dodávateľ, si už takéto sporné nároky voči žalobcovi uplatnil skrz inštitút tejto dohody o zrážkach zo mzdy alebo nie...“, „Rovnako tak nie je vôbec relevantné, že výška tej ktorej zrážky zo mzdy, ktorá sa má vykonávať na základe tejto dohody je v súlade s platnou právnou úpravou...možno od žalobcu ako spotrebiteľa bez priamej súdnej kontroly vymôcť prípadne aj plnenia, ktoré sami o sebe môžu mať charakter neprijateľných zmluvných podmienok.“, nemajú žiadnu skutkovú, ani právnu podstatu, možno konštatovať, že sa jedná len o vyvrátené domnienky súdu, ktoré však nevychádzajú z relevantne vykonaného dokazovania

v tomto konaní, nemožno ich tým pádom aplikovať na individuálne prejednávajúcu vec a v prípade, ak súd pri odôvodňovaní rozsudku nepostupuje spôsobom, ktorý záväzne určuje § 157 ods.2 O. s. p., dochádza nielen k tomu, že rozsudok je nepreskúmateľný pre nedostatok dôvodov alebo pre ich nezrozumiteľnosť (dôvod na zrušenie v odvolacom konaní), ale aj k tomu, že základné právo na súdnu ochranu nie je naplnené reálnym obsahom a citoval z odôvodnenia Nálezu II.ÚS6/03 z 13.3.2003 Ústavného súdu Slovenskej republiky. Nedostatočné odôvodnenie rozsudku súdu treba preto aj s ohľadom na uvedené skutočnosti považovať podľa ustáleného názoru ústavného súdu za porušenie základného práva účastníka konania podľa čl. 46 ods.1 ústavy a práva podľa čl.6 ods. 1 dohovoru. Súčasťou uvedených práv je totiž nepochybne aj požiadavka, aby sa príslušný všeobecný súd v konaní právne korektným spôsobom a zrozumiteľne vyrovnal nielen so skutkovými okolnosťami prípadu, ale aj s vlastnými právnymi závermi, ktoré ho viedli ku konkrétnemu rozhodnutiu. Objektívne však postup a predmetné rozhodnutie súdu uvedené atribúty nespĺňa. Právo na spravodlivý súdny proces je neoddeliteľne spojené s výkonom práva na súdnu a inú právnu ochranu. Jedným zo završení poskytnutia riadnej právnej ochrany cestou súdu je súdne rozhodnutie. Je nástrojom pre vyriešenie konfliktu a problému, ktorý je obsahom prejednávanej veci. Výrok rozhodnutia je jeho pregnantným základom avšak až odôvodnenie je to, čo stranám predstavuje vlastné rozhodnutie, jeho skutočnú presvedčivosť a garanciu miery správnosti a spravodlivosti. Ako vyplýva zo spisového materiálu, súd sa s poukazom na elementárne zásady a princípy výkonu súdnej moci v priebehu konania absolútne žiadnym presvedčivým spôsobom nevyporiadal (nevykonal žiaden dôkaz) s otázkou, či ním uplatňované nároky (úroky, poplatky, pokuty a i.) voči žalobcovi nie sú dôvodné a len stroho konštatoval, bez jediného hmatateľného dôkazu, že je tu predpoklad takého jeho postupu, že by si mohol na žalobcovi uplatňovať neoprávnené pohľadávky (?!). Pritom sám žalobca priznal a vyplýva to i z prehľadu výkonu zrážok zo mzdy od ŽSR ním predložených, že si po celý čas uplatňoval zrážky zo mzdy len vo výške dohodnutej mesačnej splátky, ktorú mal inak uhrádzať v zmysle dojednanej úverovej zmluvy, a žiadnym iným spôsobom nadmerne či svojvoľne nezaťažoval jeho majetok. V tejto súvislosti neobstojí ani tvrdenie súdu, že suma uplatnená v jeho podaní - Výplata zrážok zo mzdy zo 7.7.2010, adresovanom zamestnávateľovi žalobcu, v tom období (10 766,38 €) je vyššia ako suma dohodnutého úveru (10 593,24 € = istina 6 000 € + celkové náklady spotrebiteľa 4 593,24 €), keďže súd opätovne opomenul tú zásadnú skutočnosť, že žalobca prestal svojvoľne riadne splácať mu ním poskytnutý úver a následne mu tak vznikali mimo dohodnutej sumy úveru ďalšie náklady v závislosti od jeho nedisciplinovanosti s riadnym plnením si svojich záväzkov za zasielané upomienky a výzvy k úhrade narastajúcej dlžnej sumy nesplateného úveru. Žalobca bol pre takýto prípad ešte pri podpise úverovej zmluvy, t. j. 16.10.2009 riadne oboznámený so všetkými príslušnými úrokmi a poplatkami, ktoré si môže uplatňovať v prípade porušenia povinností na jeho strane so splácaním úveru. Rovnako tak bol oboznámený s dohodnutým inštitútom zrážok zo mzdy. Túto skutočnosť v podstate preukázal samotný žalobca tým, že predložil spoločne so žalobou v prílohe Formulár o zmluvných podmienkach zmluvy o spotrebiteľskom úvere účinný k 16.10.2009 (viď čl.2 písm. F,H). Je teda zrejímavé, že predmetne dojednaná dohoda o zrážkach zo mzdy sa objektívne neprieči dobrým mravom a svojim účelom, resp. obsahom neodporuje platnej a účinnej zákonnej úprave (§ 53 ods.1,4, resp. § 551 O. z.), pričom obsahuje všetky náležitosti predpokladané zo strany príslušnej právnej úpravy účinnej v dobe jej uzavretia. Objektívne sa nemožno stotožniť ani s argumentáciou súdu v tej časti napadnutého rozsudku, kde uvádza, že spotrebiteľ nemá možnosť žiadnym spôsobom zmeniť obsah návrhu zmluvy, resp. že spotrebiteľ nie je na zmluvné dojednania pripravený a pri kontraktácii je vyžívaný moment prekvapenia a neskúsenosti spotrebiteľa (str.17 rozsudku). V tejto súvislosti poukázal na rozhodnutie KS v Nitre 9Co/134/2012 z 31.8.2012 (viď str.8 rozhodnutia), v ktorom súd prejednával obdobný zmluvný vzťah účastníkov konania, a dospel v odôvodnení k smerodajnému záveru aj pre toto konanie v tom zmysle, že aj keď je zmluva uzavretá na štandardnom (predtlačenom) formulári, nemožno súhlasiť s tým, že by spotrebiteľ nemohol v ničom ovplyvniť jej obsah, pretože samotne podmienky poskytnutia úveru boli individuálne so spotrebiteľom dohodnuté, spotrebiteľ nemohol ovplyvniť iba obsah ostatných zmluvných podmienok uvedených vo všeobecných zmluvných podmienkach. Vo výrokovej časti pod bodom II. napadnutého rozsudku sa súd rozhodol ex officio pristúpiť k určaniu neprijateľnosti (neplatnosti) vybratej zmluvnej podmienky v Hlave 6 § 1 ÚZP (nevedno však vo vzťahu ku ktorým úverovým zmluvným podmienkam, resp. vo vzťahu ku ktorej úverovej zmluve, keďže je špecifikovaná čo do označenia Hlavy a ust., čo zakladá zrejmu nevykonateľnosť takéhoto rozhodnutia). V tejto súvislosti však treba zdôrazniť jednu zásadnú skutočnosť pre túto napadnutú časť rozhodnutia a to, že ani v rámci jediného pojednávania (viď zápisnice zo 7.6.2013 a 3.9.2013) v tomto konaní nebola predmetom dokazovania (skúmania) súdom určená neprijateľná zmluvná podmienka (na margo ani ostatné zmluvné podmienky obsiahnuté či už v ÚZ alebo v ÚZP). Nie je preto mu potom zrejmé konštatovanie súdu, na základe čoho dospel k takto už na prvý pohľad ničím nepodloženému záveru, ktorý nemá oporu vo

vykonanom dokazovaní a objektívne dôvodom takéhoto jej prípadného posúdenia?! V tejto súvislosti treba poukázať na prelomovú judikatúru pri tejto otázke - uznesenie KS v Banskej Bystrici 15Co/38/2011 z 10.8.2011 (viď str.7,8 rozhodnutia) - vyslovený záväzný názor v zmysle, ktorý možno jednoznačne analogicky na toto konanie použiť: - súd môže vyhlásiť za neprijateľnú zmluvnú podmienku aj ex officio, musí však umožniť účastníkom vyjadriť sa k možnému posúdeniu neprijateľnosti zmluvnej podmienky, aby tak dosiahol svoje rozhodnutie predvídateľným, inak by v prípade určenia neprijateľnej zmluvnej podmienky odňal dodávateľovi možnosť konať pred súdom, a tak bez ďalšieho vytvoril vo vzťahu k tomuto výroku stav pre kasačné rozhodnutie apelačného súdu, - z priebehu pojednávania v tomto konaní nevyplýva, že by súd vyslovil svoj zámer ex officio rozhodovať aj o neprijateľnosti zmluvných podmienok používaných ním (žalovaným) v spotrebiteľských vzťahoch, - súd tak svojim rozhodnutím v predmetnom konaní spôsobil, že jeho rozhodnutie sa stalo nepredvídateľným (fakticky mu odňal možnosť konať pred súdom), keďže neoznámil vopred (ani pred skončením dokazovania vo veci) svoj zámer postupovať ex officio, viesť dokazovanie aj týmto smerom, neumožnil tak účastníkom vyjadriť sa k možnému posúdeniu neprijateľnosti zmluvných podmienok, resp. neplatnosti celej ÚZ a objektívne tak došlo k prekvapivému rozhodnutiu súdu! Pri tomto nezákonnom postupe súdu treba poukázať na čl.48 ods.2 Ústavy SR (jeho znenie citoval). V tejto súvislosti je vo vzťahu k uvedenému objektívne preukázateľným zásadné porušenie jeho zákonných práv ako účastníka tohto konania, ktorému bola postupom súdu odňatá možnosť konať pred súdom a zákonným spôsobom tak hájiť svoje práva a záujmy v rámci konania. V tejto súvislosti poukázal i na príslušnú judikatúru - nález Ústavného súdu SR III.ÚS153/07 z 18.10.2007 (z jeho odvodnenia citoval). Súd tak svojím postupom v rozpore so základnou zásadou právnej istoty ustálil skutkový i právny stav, ktorý objektívne nevychádza z reálne vykonaného dokazovania vo veci samej. V neposlednom rade opakovane poukázal i na legitímne vznesenú námietku premlčania nároku žalobcu na určenie neplatnosti právneho úkonu zo 16.10.2009 podľa § 101 O. z. (jeho znenie citoval), keďže je objektívne zrejмым, že žalobca si mohol a mal predmetný nárok uplatniť touto cestou podstatne skôr ako až po uplynutí 3 rokov a 2 mesiacov (t. j. k 13.12.2012, dňu podania žaloby k súdu) odo dňa uzavretia z jeho strany v súčasnosti napádanej časti zmluvy v otázke dojednanej dohody o zrážkach zo mzdy. Súd závažne pochybil, ako vyplýva z uvedeného, keď nezákonným spôsobom rozhodol o neprijateľnosti zmluvnej podmienky v Hlave 6 § 1 ÚZP (odňal možnosť konať účastníkovi konania pred súdom) a nemôže tak ani automaticky odvodzovať od tejto neprijateľnosti v zmysle § 53 ods.5 O. z. absolútnu neplatnosť uzavretia dohody o zrážkach zo mzdy medzi účastníkmi konania. Za týchto okolností sa preto ani určito a zrozumiteľne nevyporiadal s námietkou premlčania vznesenou z jeho strany k uplatňovanému nároku žalobcu v tomto konaní. Na základe uvedeného je zjavné, že rozhodnutie súdu v napadnutej časti (body I.,II.,III. výroku rozsudku) nie je v súlade s vykonaným dokazovaním, bolo vydané predčasne a bez náležitého odôvodnenia tohto typu rozhodnutia tak po stránke skutkovej, ako i právnej. Preto žiadal, s poukazom na § 221 ods.1,2 O. s. p. rozsudok v celom rozsahu zrušiť a vec vrátiť súdu na ďalšie konanie. Zároveň žiadal priznať náhradu trov prvostupňového i odvolacieho konania, vrátane trov jeho právneho zast. v týchto konaniach. Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu uviedol, že súd rozhodol správne, keď žalobe vyhovel, zaviazal žalovaného k náhrade trov konania a taktiež vyslovil neprijateľnosť zmluvnej podmienky v hlavě 6 §1 jeho úverových podmienok. K námietkam žalovaného uviedol nasledovné. Bol nútený podať žalobu z dôvodu, že výška jeho dlhu voči žalovanému závisí čisto len od predstavy žalovaného, ktorý dlh vyčíslil k 7.7.2010 (uvedené na žiadosti o výplatu zrážok zo mzdy adresovanej jeho zamestnávateľovi) na 10 766,38 €. Vyčíslenie nijakým spôsobom nešpecifikuje, čo je istina, koľko z toho sú úroky, poplatky, pokuty a p. Táto suma je pravdepodobne k dnešnému dňu oveľa vyššia. Ponechaním dohody o zrážkach zo mzdy v platnosti, by bol ako spotrebiteľ ponechaný napospas svojvôli žalovaného, ktorý by zrážkami zasahoval do jeho majetkovej sféry bez toho, aby mohol všeobecný súd objektívizovať výšku dlhu, neprijateľnosť úrokov, pokút, príp. vyhodnotiť zmluvu vo svetle dobrých mravov. Všeobecné súdy za súčasného právneho stavu sú povinné robiť ex offio prieskum v spotrebiteľských vzťahov k existencii neprijateľných podmienok, ktoré ani k dnešnému dňu nie sú taxatívne vymedzené, ale v právnych normách nájdeme len demonštratívny výpočet. Dohoda o zrážkach zo mzdy celý prieskum obchádza a neumožňuje mu poskytnúť ochranu v súdnom konaní. Táto dohoda bola navyše uzatvorená hneď na začiatku zmluvného vzťahu, kedy ešte jeho dlh voči žalovanému nebol splatný. V zmysle § 551 O. z. je však možné vykonať zrážky zo mzdy až po zročnosti veriteľovej pohľadávky, nie je možné zabezpečovať budúcu pohľadávku. Vzhľadom k rozporu takejto dohody s § 53 ods.1 a 54 ods. 1 O. z. je uvedená zmluvná podmienka aj z tohto dôvodu neplatná. Navyše nemohol ovplyvniť znenie úverovej zmluvy, nakoľko ide o typickú formulárovú zmluvu a mohol ju len ako celok prijať alebo odmietnuť. Spoliehal sa pritom na profesionálny prístup žalovaného, ktorý nezneužije svoje postavenie na zakotvenie hrubej nerovnováhy v jeho neprospech. Pokiaľ ide o námietku premlčania, túto považoval

za celkom neopodstatnenú. Predmetom konania je určenie neplatnosti právneho úkonu. Žalobu ani nebolo možné podať na začiatku zmluvného vzťahu tak, ako si to predstavuje žalovaný, nakoľko si ešte ani neuplatnil právo na zrážky zo mzdy. Dôvod pre jej podanie vznikol až následne, keď žalovaný zrážal splátky úveru z jeho mzdy. Podstatou však ostáva, že „žalobcu“ o určenie platnosti právneho úkonu možno podať kedykoľvek, pokiaľ rieši spor medzi účastníkmi konania. Záverom ešte uviedol, že žalovaným priložené súdne rozhodnutia nemajú žiadny vzťah a význam k tomuto súdnemu konaniu, nakoľko ide o celkom odlišné skutkové okolnosti. Navrhol teda napadnutý rozsudok ako celok potvrdiť ako vecne správny a zaviazat' žalovaného k náhrade trov odvolacieho konania 135,78 € (za úkony právnej služby a to, príprava zast. v odvolacom konaní a podanie vyjadrenia k odvolaniu, odmena spolu 120,16 €, + 2 x režijný paušál 7,81 €, spolu 135,78 €).

Proti predmetnému uzneseniu v zák. stanovenej lehote podal žalovaný odvolanie, pričom toto odvolanie odôvodnil nasledovne: Citoval znenie § 2 ods.2 zák.č.71/92 Zb. a uviedol, že znenie § 2 ods.2 prvá veta ustanovuje, že žalovaný zaplatí poplatok alebo jeho pomernú časť podľa výsledku konania. Výsledok konania - teda meritórne rozhodnutie súdu vo veci samej - by malo byť základom pre výpočet súdneho poplatku, a nie pôvodne uplatňovaný nárok žalobcu, aj keď, samozrejme, môžu byť totožné. V tejto súvislosti poukázal na tú zásadnú skutočnosť, že v predmetnom konaní bolo 3.9.2013 rozhodnuté vo veci samej, tento rozsudok mu bol doručený 8.10.2013 (spoločne s napadnutým uznesením), pričom podal proti všetkým výrokovým vetám tohto rozsudku v zák. stanovenej lehote odvolanie z 10.10.2013 (viď spisový materiál) a vec teda bude následne prejednávaná pred odvolacím súdom. Postup, ktorý zvolil súd, v tom zmysle, že o trovách jeho právneho zast. rozhodol priamo v rozhodnutí vo veci samej a o trovách konania následne až samostatným uznesením, je do značnej miery nelogický a zmätočný, ktorý za určitých okolností (napr. nepodania odvolania ním proti tomuto uzneseniu v zákonnej lehote) môže dospieť i k tomu výsledku, že by bol na jednej strane právoplatne zaviazaný k náhrade trov konania spočívajúcich v zaplatení súdneho poplatku a to i napriek tej skutočnosti, že v prípade úspešného posúdenia ním podaného odvolania, zo strany odvolacieho súdu bude v konaní vo veci samej na druhej strane (právoplatne) úspešným účastníkom konania práve on?! Za týchto okolností nie je objektívne a spravodlivé požadovať zaplatenie trov konania od neho v tomto konaní, keďže aktuálne nie je možným ustáliť právoplatný výsledok tohto konania a teda, či v konečnom dôsledku bude žalobe žalobcu vyhovieť alebo bude súdom zamietnutá. Na základe uvedeného je zrejmé, že rozhodnutie súdu bolo vydané predčasne, keďže predmetné konanie nie je k dnešnému dňu právoplatne skončené. Preto žiadal s poukazom na § 221 ods.2 O. s. p. uznesenie v celom rozsahu zrušiť a vec vrátiť súdu na ďalšie konanie a následné rozhodnutie až po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej.

Odvolací súd bez nariadenia pojednávania (§ 214 ods.2 O. s. p. - v ostatných prípadoch, t. j. neuvedených v § 214 ods.1 možno o odvolaní rozhodnúť aj bez nariadenia pojednávania) prejednal odvolanie v rozsahu vyplývajúcom z § 212 ods.1,3 O. s. p. a rozsudok a uznesenie potvrdil podľa § 219 ods.1,2 O. s. p., lebo sú vecne správne, súd úplne zistil skutkový stav veci, správne ju právne posúdil, ich odôvodnenie má podklad v zistení skutkového stavu a odvolací súd sa s nimi v celom rozsahu stotožňuje, pretože dôvody napadnutých rozhodnutí sú správne, na čom nič nemenia ani skutočnosti uvedené v odvolaniach.

Ani jeden zo žalovaným uplatnených odvolacích dôvodov nie je daný.

V konaní nebola zistená žiadna vada uvedená v § 221 ods.1 O. s. p., v dôsledku ktorej by bolo potrebné rozsudok zrušiť, keďže odôvodnenie rozsudku spĺňa náležitosti riadneho a presvedčivého odôvodnenia, pričom nebolo zistené, aby žalovanému bola v konaní odňatá možnosť konať pred súdom, t.j., že procesný postup súdu alebo jeho rozhodnutie by boli také, že v ich dôsledku by nemohol uplatniť svoje konkrétne procesné práva priznané mu O. s. p.

K odôvodneniu napadnutého rozsudku, pokiaľ ide o žalobcom namietanú nepreskúmateľnosť rozsudku a ohľadom rozporuplného stanoviska súdu k preukázaniu naliehavého právneho záujmu žalobcu na určenie neplatnosti dohody o zrážkach zo mzdy (§ 80 písm. c) O. s. p.) je potrebné uviesť, že v prejednáwanej právnej veci ide o posúdenie nekalosti zmluvných podmienok v spotrebiteľskej zmluve, akou dohoda o zrážkach zo mzdy uzavretá medzi účastníkmi konania nesporne je. Právny režim jej úpravy a posudzovanie platnosti, resp. neplatnosti je odlišný od všeobecnej právnej úpravy, týkajúcej sa platnosti právnych úkonov, ktoré nemajú spotrebiteľský charakter, kedy sa vyžaduje preukazovanie naliehavosti právneho záujmu na takomto určení podľa § 80 písm. c)

O. s. p. Neplatnosť uvedenej dohody o zrážkach zo mzdy bezprostredne súvisí s neprijateľnosťou zmluvných podmienok (a vyplýva z nej) uvedených v Hlave 6 §1 úverových zmluvných podmienok žalovaného, ktoré sa vzťahovali a upravovali Dohody o zrážkach zo mzdy uzatvárané medzi žalovaným ako veriteľom - poskytovateľom spotrebiteľských úverov a dlžníkmi spotrebiteľmi. Je potrebné vziať zreteľ aj na ustálenú judikatúru Súdneho dvora, týkajúcu sa nekalých podmienok v spotrebiteľských

veciach ohľadom povinnosti vnútroštátneho súdu preskúmať aj bez návrhu nekalosť zmluvných podmienok v spotrebiteľských zmluvách, čo je významným prvkom ochrany spotrebiteľa v práve EÚ a, že ak by vnútroštátne právo umožnilo veriteľovi obísť takéto preskúmavanie prostredníctvom uzavretia dohody o zrážkach zo mzdy, išlo by o pozbavenie Smernice 93/13/EHS z 5.4.1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách, jej užitočného účinku (effet utile).

Súd sa v odôvodnení rozsudku presvedčivo vyrovnal so všetkými skutkovými okolnosťami veci, stručne, jasne a výstižne vysvetlil, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, ako vec právne posúdil, preto je jeho rozhodnutie presvedčivé.

K výhradám žalobcu ohľadom nepredvídateľnosti rozhodnutia súdu, keďže neoznámil vopred svoj zámer postupovať ex offio, viesť dokazovanie aj vo vzťahu vysloveniu neprijateľnosti zmluvnej podmienky, že mu neumožnil vyjadriť sa k možnému posúdeniu neprijateľnosti zmluvných podmienok, resp. k neplatnosti celej úverovej zmluvy a, že došlo k prekvapivému rozhodnutiu, je potrebné opätovne poukázať na ustálenú judikatúru Súdneho dvora, že ide o beznávrhové konanie, že vnútroštátny súd má povinnosť aj bez návrhu posudzovať nekalú povahu zmluvnej podmienky, čo predstavuje prostriedok vhodný na dosiahnutie účelu stanoveného čl.6 Smernice 93/13/EHS, teda zabrániť tomu, aby jednotlivý spotrebiteľ nebol viazaný nekalou podmienkou a zároveň na dosiahnutie cieľa stanoveného v čl.7 uvedenej smernice, pretože takéto skúmanie môže mať odradzujúci účinok smerujúci k ukončeniu používania nekalých podmienok v zmluvách uzavretých so spotrebiteľmi zo strany predajcov alebo dodávateľov.

Odvolačný dôvod podľa § 205 ods.2 písm. d) O. s. p. sa týka chyby v zisťovaní skutkového stavu veci súdom prvého stupňa spočívajúcej v tom, že skutkové zistenie, ktoré bolo podkladom pre jeho rozhodnutie je nesprávne, t. zn. musí ísť o skutkové zistenie, na základe ktorého vec posúdil po právnej stránke a ktoré je nesprávne v tom zmysle, že nemá oporu vo vykonanom dokazovaní, pričom medzi chybami skutkového zistenia a chybami právneho posúdenia je úzka vzájomná súvislosť, keďže príčinou nesprávnych (v zmysle nedostatočných) skutkových zistení môže byť chybný právny názor, v dôsledku ktorého zisťoval iné skutočnosti, príp. zisteným skutočnostiam prisudzoval iný právny význam. Skutkové zistenie nezodpovedá vykonaným dôkazom, ak výsledok hodnotenia dôkazov nie je v súlade s § 132 O. s. p. a to vzhľadom na to, že buď vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov účastníkov nevyplývali, ani inak nevyšli počas konania najavo alebo opomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané alebo vyšli počas konania najavo. Nesprávne sú i také skutkové zistenia, ktoré založil na chybnom hodnotení dôkazov. Ide o situáciu, keď je logický rozpor v hodnotení dôkazov, príp. poznatkov, ktoré vyplývali z prednesov účastníkov alebo ktoré vyšli najavo inak, z hľadiska závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti, event. vierohodnosti alebo, keď výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z § 132-§ 135 O. s. p.

Z odôvodnenia napadnutého rozsudku jednoznačne vyplýva, že súd vzal do úvahy iba skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, resp. vyšli počas konania najavo a neopomenul žiadnu skutočnosť, ktorá z vykonaných dôkazov vyplynula, resp. vyšla počas konania najavo, jeho skutkové zistenia nie sú založené na chybnom hodnotení dôkazov, nie je logický rozpor v hodnotení dôkazov, príp. poznatkov, ktoré vyplývali z prednesov účastníkov resp., ktoré vyšli najavo inak, z hľadiska závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti, event. vierohodnosti a výsledok hodnotenia dôkazov zodpovedá tomu, čo bolo zistené spôsobom vyplývajúcim z § 132-§ 135 O. s. p.

Právnym posúdením je činnosť súdu prvého stupňa, pri ktorej aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav, t. zn. vyvodzuje zo skutkového zistenia aké práva a povinnosti majú účastníci podľa príslušného právneho predpisu a nesprávnym právnym posúdením veci je jeho omyl pri aplikácii práva na zistený skutkový stav (skutkové zistenie), pričom o mylnú aplikáciu právnych predpisov ide, ak použil iný právny predpis, než ktorý mal správne použiť alebo aplikoval správny predpis, ale nesprávne ho vyložil, príp. ho na daný skutkový stav inak nesprávne aplikoval (z podradenia skutkového stavu pod právnu normu vyvodil nesprávne právne závery o právach a povinnostiach účastníkov konania).

Súd použil správny právny predpis a správne ho i vyložil (z podradenia skutkového stavu pod právnu normu vyvodil správne závery o právach a povinnostiach účastníkov konania).

Pokiaľ ide o námietku premičania uplatnenú žalovaným, je potrebné poukázať na to, že predmetom konania v prejednávanej veci je neplatnosť dohody o zrážkach zo mzdy z úverovej zmluvy zo 16.9.2009 a vyslovenie neprijateľnosti zmluvnej podmienky, uvedenej v Hlave 6 § 1 úverových zmluvných podmienok žalovaného, nejde teda o majetkové právo, ale ide o právo, ktoré sa nepremičuje (§ 100 ods.2 O. z.).

K správnym a výstižným dôvodom uvedeným v uznesení je potrebné dodať, že žalovaný stotožňuje povinnosť zaplatiť súdny poplatok s náhradou trov konania, ktoré účastníkovi v konaní už vznikli.

Podľa § 224 ods.1 O. s. p. ustanovenia o trovách konania pred súdom prvého stupňa platia i pre odvolacie konanie.

Podľa § 142 ods.1 O. s. p. účastníkovi, ktorý mal vo veci plný úspech, súd prizná náhradu trov potrebných na účelné uplatňovanie alebo bránenie práva proti účastníkovi, ktorý vo veci úspech nemal.

Podľa § 151 ods.1 prvá veta O. s. p. o povinnosti nahradiť trovy konania rozhoduje súd na návrh spravidla v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

Žalobca mal aj v odvolacom konaní plný úspech, preto by mal právo na náhradu jeho trov a to za vyjadrenie k odvolaniu, avšak odmena ani náhrada hotových výdavkov jeho zástupcu mu nemohla byť priznaná, lebo vyjadrenie neobsahuje nijaké procesne významné skutočnosti, z toho dôvodu trovy spojené s týmto úkonom nemožno považovať za potrebné na účelné uplatňovanie práva. Žalovaný nemal ani v odvolacom konaní úspech, preto nemá právo na ich náhradu a vedľajšiemu účastníkovi žiadne trovy v odvolacom konaní nevznikli.

Výsledok hlasovania - pomer hlasov: 3 hlasy za (§ 3 ods.9 tretia veta zák.č.757/04 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov).

Poučenie:

Proti rozsudku odvolacieho súdu odvolanie nie je prípustné.